

erin vot

PRINCEZA
OD PAPIRA

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2017.

*Za Margo, koja je prema ovoj knjizi
gajila entuzijazam ravan našem*

POGLAVLJE 1

„Ela, direktor te zove u kancelariju“, reče gospođa Vir još i pre nego što sam ušla u kabinet za matematiku.

Gledam na sat. „Čak i ne kasnim.“

Minut je do devet, a ovaj sat nikada ne kasni. Verovatno je to najskuplji predmet koji imam. Mama mi je rekla da je pripadao mom tati. Osim sperme, to je jedino što je još ostavio za sobom.

„Ne, ne zove te zbog kašnjenja... ovog puta.“ Njen inače nemilosrdan pogled kao da je malo smekšao, što pali alarmne lampice u mom još sanjivom mozgu. Gospođa Vir je stroga i slepo se drži pravila, zbog čega mi se i dopada. Ponaša se prema svojim učenicima kao da smo svi tu došli isključivo da učimo matematiku, a ne neke životne lekcije o tome kako bi trebalo da ljubimo bližnjeg svog i takve gluposti. A pošto me ona gleda saosećajno, to znači da me u direktorovoj kancelariji čeka nešto gadno.

„U redu.“ Ne mogu da odgovorim ništa drugo. Klimam glavom i krećem prema direktorovoj kancelariji.

„Poslaću ti zadatke mejlom!“, dovikuje mi gospođa Vir. Pretpostavljam da već zna da se neću vratiti na čas, ali direktor Tompson ne može da mi priredi ništa gore od onoga s čim sam se već suočila.

Pre nego što sam došla u Srednju školu *Džordž Vašington* u treći razred, već sam izgubila sve što je bilo vredno pomena. Čak i da je

gospodin Tompson skapirao da, tehnički gledano, ne živim u oblasti koja pripada ovoj školi, opet mogu da lažem da bih kupila vreme. A ako budem morala da se prebacim negde, što je i najgore što danas može da mi se desi, onda tu nema pomoći. Uradiću kako moram.

„Kako je, Darlin?“

Školska sekretarica s bapskom frizurom jedva da je podigla pogled s časopisa *Pipl.* „Sedi, Ela. Gospodin Tompson će te vrlo brzo primiti.“

Aha, Darlin i ja smo na ti. U ovoj školi sam samo mesec dana, a već sam provela isuviše vremena u ovoj kancelariji, zahvaljujući ogromnom broju kašnjenja na časove. Ali tako to ide kada noću radite i ne vidite jastuk pre tri po ponoći.

Izvijam vrat da kroz raširene venecijanere virnem u kancelariju gospodina Tompsona. Neko sedi u stolici za posetioce, ali vidim samo snažnu vilicu i tamnosmeđu kosu. Sušta suprotnost meni. Ja ne mogu biti svetlija, plavokosa s plavim očima. Opet zahvaljujući donoru sperme, govorila je moja mama.

Tompsonov posetilac podseća me na poslovne ljude iz drugih gradova, koji su mami davali velike napojnice da se pretvara da im je devojka. Neki se na to lože više nego na seks. To je, naravno, tvrdila moja mama. Ja nisam morala da idem tim putem... zasad. I nadam se da nikada neću ni morati, zato mi je i potrebno da završim srednju školu, da bih mogla da idem na koledž, diplomiram i budem normalna.

Neka deca sanjaju da putuju svetom, poseduju brza kola i velike kuće. Ja? Ja želim svoj stan, frižider pun hrane, stabilan posao za koji sam plaćena, po mogućstvu neki dosadan bez ikakvog uzbuđenja.

Njih dvojica razgovaraju li i razgovaraju. Prolazi petnaest minuta, a oni i dalje serendaju.

„Hej, Darlin? Propuštam čas matematike. Mogu li da se vratim kada gospodin Tompson bude slobodan?“

Trudim se da to kažem što je prijatnije moguće, ali veoma mi je teško, zbog godina koje sam provela bez prisustva prave odrasle osobe u mom životu – moja lakomislena ljupka majka se ne računa – da pokažem neophodnu krotkost koju odrasli najviše vole kod onih kojima je zakonom zabranjeno da piju.

Princeza od papira

„Ne, Ela. Gospodin Tompson će te uskoro pozvati.“

Ovog puta je bila u pravu, jer se vrata otvaraju i direktor izlazi na polje. Gospodin Tompson je visok sto sedamdeset sedam centimetara i izgleda kao da je prošle godine maturirao. Nekako mu polazi za rukom da se drži odgovorno i sposobno.

Poziva me. „Gospođice Harper, uđite, molim vas.“

Da uđem? Dok je Don Žuan unutra?

„Već imate nekoga u kancelariji“, ukazujem mu na očigledno. Ovo mi izgleda đavolski sumnjivo, a instinkt mi govori da se gubim odavde. Ali ako pobegnem, odustaću od ovog života, koji sam mesecima pažljivo planirala.

Tompson se okreće i gleda Don Žuana, koji ustaje sa stolice i maše mi velikom rukom. „Da, pa, on je razlog zašto sam vas pozvao. Molim vas, uđite.“

Uprkos tome što smatram da to nije u redu, prolazim pored gospodina Tompsona i stajem pored vrata. Tompson zatvara vrata i zamračuje venecijanere. Sada sam već ozbiljno nervozna.

„Gospođice Harper, zašto ne biste seli“, gospodin Tompson pokazuje na stolicu s koje je Don Žuan ustao.

Prekrštam ruke i obojicu ih gledam prkosno. Pre će novi potop stići nego što ću ja na tu stolicu sestiti.

Tompson uzdiše i seda u svoju stolicu, zna kada treba da odustane. Zbog toga se osećam još nelagodnije, jer ako on tako lako odustaje od ove bitke, to znači da sledi neka veća.

Uzima neke papire sa stola. „Ela Harper, ovo je Kalum Rojal.“ Zastaje kao da bi to nešto trebalo da mi znači.

Rojal u međuvremenu zuri u mene kao da nikad pre nije video devojkicu. Shvatam da prekrštenim rukama stiskam grudi i ističem ih, pa ih spuštam da nezgrapno vise pored tela.

„Drago mi je što sam vas upoznala, gospodine Rojale.“ Svima u prostoriji je jasno da je upravo suprotno.

Zvuk mog glasa trza ga iz zanosa. Prilazi mi i, pre nego što sam stigla da se pomerim, s obe šake hvata me za desnu ruku.

„Bože, pljunuta si on.“ Reči prošaputa tako da samo ja mogu da ga čujem. A zatim se, kao da se setio gde je, rukuje sa mnom. „Molim te, zovi me Kalum.“

Njegove reči imaju neki čudan prizvuk. Kao da mu je teško da ih izgovori. Izvlačim ruku iz njegove, što zahteva priličan napor jer čudak prosto ne želi da me pusti. Tek nakon što je gospodin Tompson pročistio grlo, Rojal pušta moju ruku.

„O čemu se ovde radi?“, pitam. Budući sedamnaestogodišnjakinja u prostoriji punoj odraslih, moj ton je sasvim neprimeren, ali niko i ne trepnu zbog toga.

Gospodin Tompson uznemireno provlači ruku kroz kosu. „Ne znam kako ovo da kažem pa ću biti vrlo neposredan. Gospodin Rojal me je upravo obavestio da su ti oba roditelja preminula i da je on sada tvoj staratelj.“

Kolebam se. Samo na trenutak. Dovoljno dugo da šok preraste u ljutnju.

„Sranje!“ Psovka mi izleće pre nego što sam stignem da je zaustavim. „Moja majka je živa! Pa upisala me je u školu! Imate njen potpis na formularima za upis!“

Srce mi odbrojava hiljadu udara u minuti, jer taj potpis je zapravo moj. Falsifikovala sam ga da bih zadržala kontrolu nad svojim životom. Premda sam maloletna, u svojoj porodici morala sam da budem odrasla još od svoje petnaeste godine.

Gospodinu Tompsonu moram odati priznanje što me nije korio zbog psovke. „Dokumentacija koju mi je gospodin Rojal pokazao potvrđuje njegove tvrdnje.“ Trese papirima koje drži u ruci.

„Stvarno? Laže! Nikada ga pre u životu nisam videla, i ako mu dozvolite da me odvede, sledeće što ćete čitati u svim novinama biće izveštaj o tome da se devojka iz vaše škole izgubila u lancu trgovine belim robljem!“

„U pravu si, nismo se ranije sreli“, ubacuje se Rojal. „Ali to ne menja činjenice.“

„Dajte da to vidim.“ Skačem prema Tompsonovom stolu i otimam mu papire iz ruku. Prelazim pogledom preko stranica, ne čitajući šta

Princeza od papira

na njima piše. Pred očima mi ipak iskaču reči – *staratelj* i *pokojni* i *poveriti* – ali mi one ne znače ništa. Kalum Rojal je i dalje stranac. Tačka!

„Možda bismo, kad bi vaša majka došla, mogli da raščistimo stvari“, predlaže gospodin Tompson.

„Da, Ela, dovedi svoju majku i ja ću povući zahtev.“ Rojalov glas je nežan, ali čujem čelik. On nešto zna.

Okrećem se direktoru škole. On je slaba karika. „Mogla bih ovo da napravim i na školskom štampaču. Ne bi mi bio potreban čak ni fotošop.“ Bacam papire pred njega. U njegovim očima vidim sumnju pa grabim stečenu prednost. „Moram da se vratim na čas. Polugodište tek što je počelo i ne želim da zaostajem.“

Nesigurno oblizuje usne, a ja ga streljam pogledom u kom se ogleda sva samouverenost koju sam kadra da prikupim. Nemam ja nikakvog tatu. A sasvim sigurno nemam staratelja. A ako već postoji, gde je taj kreten bio čitavog mog života, dok se moja majka patila da sastavi kraj s krajem, dok je patila od užasnih bolova usled karcinoma, dok je plakala u postelji u domu za palijativnu negu što me ostavlja samu? Gde je bio *tada*?

Tompson uzdiše. „Dobro, Ela, vrati se na čas. Jasno je da gospodin Rojal i ja imamo da razgovaramo o još mnogo čemu.“

Rojal se buni: „Ovi papiri su sasvim uredni. Znaš mene i znaš moju porodicu. Ne bih ovamo dolazio da nije istina. Kakvog bih razloga za to imao?“

„Mnogo je bolesnih perverznojaka na svetu“, kažem prezrivo. „Oni imaju mnoštvo razloga da izmišljaju razne priče.“

Tompson odmahuje rukom. „Ela, dosta je. Gospodine Rojale, ovo je iznenađenje za sve nas. Nakon što stupimo u kontakt s Elinom majkom, razjasnićemo sve ovo.“

Rojalu se ne dopada ovo odlaganje i ponovo iznosi koliko je važan i da jedan Rojal nikada ne bi izgovorio laž. Gotovo da očekujem da iznese neku verziju priče o Džordžu Vašingtonu i trešnjinom drvetu. Dok se njih dvojica raspravljaju, iskradam se napolje.

„Idem u toalet, Darlin“, lažem. „Nakon toga ću se vratiti na čas.“

Lako naseda. „Samo polako. Obavestiću profesorku.“

Ne odlazim u toalet. Ne vraćam se na čas. Žurim pravo na autobusku stanicu, hvatam bus na G-liniji i vozim se do poslednje stanice.

Odatle imam pola sata pešaka do stana koji iznajmljujem za bednih petsto dolara mesečno. Ima jednu sobu, skućeno kupatilo i prostoriju koja je i dnevna soba i kuhinja, a koja zaudara na buđ. Ali jeftin je i izdaje ga žena koja je bila voljna da prihvati keš, ne opterećujući se proverama.

Ne znam ko je Kalum Rojal, ali znam da je njegovo prisustvo u Kirkvudu loša, veoma loša vest. Oni papiri svakako nisu fotošopirani. Sigurno su autentični. Ali nema šanse da svoj život stavim u ruke nekog stranca koji se iznenada pojavio niotkuda.

Moj život je *moj*. Ja ga živim. Ja njime upravljam.

Istresam iz ranca knjige, koje sam platila sto dolara, i punim ga odećom, priborom za lićnu higijenu i onim što mi je ostalo od ušćeđevine – hiljadu dolara. Sranje! Potreban mi je novac da bih na brzinu pobešla iz grada. Ozbiljno sam dekintirana. Preseljenje me je koštalo više od dve hiljade, a potrošila sam dosta novca i na autobuske karte, pa za prvu i poslednju stanarinu i depozit. Truba je što ću morati da trošim novac za stanarinu, ali jasno je da ne mogu više da ostanem ovde.

Ponovo bežim. Prića mog života. Mama i ja smo stalno bežale. Od njenih momaka, šefova perverznojaka, socijalne službe, siromaštva. Dom za palijativnu negu bio je jedino mesto na kom smo se duže zadržale, i to samo zato što je ona umirala. Ponekad mislim da je univerzum odlučio da meni sreća nije dozvoljena.

Sedim na jednoj strani kreveta i pokušavam da ne plaćem od frustracije i ljutnje i... da, čak i straha. Dozvoljavam sebi pet minuta samosažaljenja, a zatim uzimam telefon. Jebeš univerzum!

„Hej, Džordže, razmišljala sam o tvojoj ponudi za posao u baru *Kod tate Džija*“, kažem nakon što se muški glas javio. „Spremna sam da prihvatim ponudu.“

Vrtela sam se oko šipke u baru *Kod gospođice Kendi*, to je klub gde se skidam u tange i nosim nalepnice za bradavice. Plata je dobra, ali ne toliko sjajna. Džordž me je poslednjih nedelja pritiskao da pređem

Princeza od papira

Kod tate Džija, ali tu bi trebalo potpuno da se skinem. Odbijala sam taj korak jer nisam videla potrebu za tim. Sada je vidim.

Blagoslovena sam majčinim telom. Dugačke noge. Uzak struk. Moje grudi nisu spektakularne D-korpe, ali Džordž je rekao da mu se dopadaju i moje izdignute B-korpe jer daju iluziju mladosti. To baš i nije iluzija, ali na mojoj ličnoj karti piše da imam trideset četiri godine i da se zovem Margaret Harper – moja pokojna majka. Što je dobro jezivo ako se pomnije pozabavite time, što se ja trudim da ne radim.

Nema mnogo poslova koje sedamnaestogodišnjakinja može da radi honorarno i plaća račune. I nijedan nije zakonit. Droga. Prezare. Ili striptiz. Ja sam odabrala ovo poslednje.

„Prokletstvo, devojko, to su sjajne vesti!“, prede Džordž. „Imam slobodno mesto večeras. Možeš biti treća igračica. Obuci uniformu učenice katoličke škole. Tipovima će se to dopasti.“

„Koliko za noćas?“

„Koliko čega?“

„Keša, Džordž! Koliko keša?“

„Petsto i napojnice koje dobiješ. Ako želiš da radiš i ples u krilu, dobićeš stotku po plesu.“

Sranje! Mogla bih noćas ladno da zaradim i hiljadarku. Potiskujem svu nelagodu i strepnju. Sada nije vreme za moralne dileme. Potreban mi je novac, a striptiz je jedan od najbezbednijih načina da ga zaradim.

„Dolazim. Zakaži mi što je moguće više privatnih plesova.“

POGLAVLJE 2

Bar *Kod tate Džija* je rupetina, ali je mnogo bolji od nekih drugih klubova u gradu. A opet, kao da sam rekla: „Zagrizi ovaj komad trule piletine, jer nije toliko zelen i buđav kao ovi drugi.“ Ipak, novac je novac.

Pojavljivanje Kaluma Rojala u školi me je čitav dan grizlo. Da sam imala laptop i internet vezu, izguglala bih ga, ali moj stari računar se pokvario, a za novi nisam imala keša. A nisam želela da pešačim do biblioteke samo zbog toga. Glupo je, ali plašila sam se da bi Rojal mogao da me, ako izađem iz stana, zaskoči na ulici.

Ko je uopšte on? I zašto misli da mi je staratelj? Mama mi nikada nije spomenula njegovo ime. Na trenutak sam se zapitala da mi nije možda on otac, ali u onim papirima je pisalo da je i moj otac preminuo. A ukoliko me mama nije lagala, znam da ime mog oca nije bilo Kalum. Zvao se Stiv.

Stiv. Ovo ime mi je oduvek zvučalo izmišljeno. Kao kada dete kaže: „Pričaj mi o tati, mama!“, što ume da dovede u nezgodan položaj pa ispalite prvo ime koje vam padne na pamet: „Uh, ovaj, zvao se, znaš, hm... Stiv, dušo.“

Ali ne vidim zašto bi me mama lagala. Oduvek smo bile iskrene jedna prema drugoj.

Potiskujem Kaluma Rojala iz misli jer noćas prvi put nastupam u baru *Kod tate Džija* i ne mogu da dozvolim da mi pažnju odvuče neki

Princeza od papira

sredovečni neznanac u odelu od hiljadu dolara. U ovom baru ionako ima dovoljno sredovečnih muškaraca da mi okupira misli.

Klub je pun. Pretpostavljam da noć učenica katoličke škole dovlači ozbiljnu masu u lokal. Svi stolovi i separei u parteru su zauzeti, ali platforma na kojoj se nalaze VIP lože je prazna. Što i ne iznenađuje. Nema mnogo vipovaca u Kirkvudu, gradiću u Tenesiju pored Noksvila. U pitanju je gradić u kom uglavnom živi radnička klasa. Ako zarađujete više od 40.000 godišnje, ovde vas već smatraju trulim bogatašem. Zato sam ga i odabrala. Stanarina je jeftina, a državna škola delovala mi je sasvim solidno.

Garderoba je pozadi, i ušavši, otkrivam da je puna života. Polugole žene se osvrću prema meni. Neke klimaju glavom, a poneka se i smeši, a zatim ponovo posvećuju pažnju halterima i šminkanju za toaletnim stolićima

Samo mi jedna pritrčava.

„Pepeljugo?“, kaže.

Klimam glavom. To je umetničko ime koje sam koristila i u lokalu *Kod gospođice Kendi*. Tad mi se činilo sasvim primereno.

„Ja sam Rouz. Džordž me je zamolio da te uputim u posao.“

U svakom klubu postoji po jedna mama kvočka – starija žena koja shvata da gubi borbu s gravitacijom i odlučuje da bude korisna na nekom drugom polju. U baru *Kod gospođice Kendi* to je bila Tina, postarija blajhana plavuša, koja me je prihvatila u svoje toplo okrilje. Ovde je to postarija riđokosa Rouz, koja čavrlja sa mnom dok me vodi prema metalnom stalku s kostimima.

Kada sam pružila ruku da uzmem kostim učenice katoličke škole, hvata me za ruku i kaže. „Ne, to je za kasnije. Prvo obuci ovo.“

Već u sledećem trenutku pomaže mi da obučem crni korset, koji se unakrst pertla na grudima, i čipkaste crne tange.

„U ovome ću igrati?“ Jedva da mogu dišem u korsetu, a biće i prilično teško pružiti ruke ispred i rašnirati ga.

„Zaboravi na to što je gore.“ Smeje se jer vidi da zadržavam dah. „Samo vrcakaj tim dupetom Lovi Lovoviću uz šipku i biće sve u redu.“

Gledam je belo. „Mislila sam da ću nastupati?“

„Džordž ti nije rekao? Prvo imaš privatni ples u VIP loži.“

Molim? Ali tek što sam stigla. Iskustvo kod gospođice Kendi naučilo me je da devojka obično mora da nastupi nekoliko puta pre nego što gosti zatraže privatni nastup.

„Mora da je neka od redovnih mušterija iz prethodnog kluba“, pretpostavlja Rouz primetivši moju zbunjenost. „Lovović je ušetao ovamo kao da je vlasnik lokala, dao je Džordžu pet stotki i rekao da pošalje tebe.“ Namiguje mi. „Odigraj dobro i iscedićeš još kojeg bendžamina od njega.“

Zatim juri prema drugoj plesačici, a ja stojim i razmišljam da li sam pogrešila.

Volim da se pretvaram da sam žestoka devojka – i da, u izvesnoj meri, i jesam. Bila sam siromašna i gladna. Odgojila me je striptizeta. Znam kako da zadam udarac ako moram. Ali imam samo sedamnaest godina. Ponekad mi se to čini premalo za život kakav živim. Ponekad se osvrnem i pomislim: *Nije mi mesto ovde.*

Ali *ovde sam*. Ovde sam, i to bez prebijene pare, a ako želim da budem normalna, što očajnički želim, onda moram da izađem iz ove prostorije i odigram Lovoviću uz šipku, kako je to Rouz lepo sročila.

Eto Džordža čim izađoh u hodnik. Zdepast je, ima bradu i tople oči. „Da li ti je Rouz rekla da već imaš mušteriju? Čeka te.“

Klimam i s mukom gutam pljuvačku. „Ne moram da radim ništa posebno, zar ne? Samo običan ples u krilu?“

Kikoće se. „Budi posebna koliko ti srce želi, ali ako počne da te pipka gde ne treba, zovi Bruna, on će ga izbaciti napolje.“

Osećam olakšanje što se u baru *Kod tate Džija* poštuje pravilo *ne pipaj robu*. Igranje za ljigavce je mnogo lakše progutati kada njihove ljigave ruke nisu ni blizu vas.

„Bićeš ti dobro, devojko.“ Tapše me po ruci. „I ako te pita, imaš dvadeset četiri, u redu? Ovde ne radi nijedna devojka preko trideset, shvataš?“

A jesu li dozvoljene devojke ispod dvadeset? – umalo da ga pitam. Ali čvrsto stiskam usne. Sigurno zna da lažem za godine. Pola devojaka ovde laže. Možda jesam živela teškim životom, ali nema šanse da

Princeza od papira

izgledam kao da imam trideset četiri, jebote! Zbog šminke izgledam kao da mi je dvadeset jedna, a i to jedva.

Džordž nestaje u garderobi, a ja duboko udišem i krećem niz hodnik.

U glavnoj prostoriji čeka me strastveni bas. Igračica na bini upravo je otkopčala belu košulju školske uniforme, a muškarci su podivljali na prvi pogled na njen providni brusthalter. Dolari kao kiša padaju po bini. Na to se usredsređujem. Na novac. Jebeš sve ostalo.

Ipak, toliko sam skenjana što moram da napustim Srednju školu *Džordž Vašington* i sve one nastavnike kojima je, čini mi se, zaista stalo do onoga što predaju. Ali pronaći ću drugu školu u drugom gradu. U gradu u kom me Kalum Rojal neće pronaći...

Zastajem u mestu. Zatim se okrećem uspaničeno.

Prekasno. Rojal je već prešao senovitu VIP ložu i snažnim rukama uhvatio za nadlakticu.

„Ela“, kaže tihim glasom.

„Pusti me!“ Trudim se da govorim što je moguće ravnodušnije, ali ruka mi drhti dok pokušavam da se oslobodim njegovog stiska.

Ne pušta me, a iz senke izranja druga prilika, u tamnom odelu s ramenima odbrambenog igrača američkog fudbala. „Nema pipanja!“, kaže izbacivač preteći.

Rojal mi pušta ruku kao da je od užarene lave. Sumornim pogledom strelja izbacivača Bruna, a zatim se okreće prema meni. Ne sklanja pogled s mog lica, kao da se izuzetno trudi da ne obrati pažnju na moju oskudnu odeću. „Moramo da razgovaramo.“

Viski u njegovom dahu umalo da me onesvesti.

„Nemam šta da ti kažem“, odgovaram ledeno. „Ne poznajem te.“

„Ja sam tvoj staratelj.“

„Ti si stranac.“ Sada sam nadmena. „I ometaš me u poslu.“

Otvara usta. Onda ih zatvara. Zatim kaže: „U redu. Počni onda da radiš.“

Molim?

U očima mu se vidi podsmeh dok se povlači prema baršunastim kaučevima. Seda, blago širi noge, i dalje mi se podсмеva. „Daj mi ono što sam platio.“

Srce mi ubrzava. Nema šanse! Za ovog neću da igram.

Krajičkom oka vidim Džordža kako se stepenicama približava loži. Moj novi šef zuri u mene sa iščekivanjem.

Gutam vazduh. Želim da zaplačem, ali ne plačem. Razmetljivo prilazim Rojalu, sa samopouzdanjem koje ne osećam.

„U redu. Želiš da igram za tebe, tatice? Igraću za tebe.“

Suze mi peku kapke, ali znam da neće poteći. Naučila sam da ne plačem u javnosti. Poslednji put sam plakala na majčinoj samrtnoj postelji, i to nakon što su sestre i lekari izašli iz sobe.

Na licu Kaluma Rojala je bolan izraz kad stajem ispred njega. Pomeram kukove u ritmu muzike, gotovo instinktivno. Zapravo, to i *jest* instinktivan pokret. Igranje mi je u krvi. Deo mene. Kada sam bila manja, mama je tri godine uspevala da sakupi novac i da me šalje na časove baleta i džez baleta. Nakon što je novca ponestalo, sama je počela da me podučava. Gledala je video-snimke ili upadala na časove u domovima kulture, dok je ne bi provalili i izbacili, a zatim me podučavala.

Volim da igram, i dobra sam u tome, ali nisam dovoljno glupa da mislim da time mogu profesionalno da se bavim, to je opcija samo ako želim da za život zarađujem skidanjem. Ne, moja karijera biće praktična. Preduzetništvo ili prava, nešto gde je zarada stabilna i sigurna. Ples je budalasti san devojčice.

Dok zavodnički prelazim rukama preko korseta, Rojal stenje. Ali to nije stenjanje na kakvo sam navikla. Ne izgleda napaljeno. Izgleda... tužno.

„Trenutno se prevrće u grobu!“, kaže Rojal grubim glasom.

Ignorišem ga. Ne postoji za mene.

„Ovo nije u redu!“ Zvuči kao da mu se grlo steglo.

Zabacujem kosu i guram grudi prema njemu. Osećam Brunov pogled iz senke.

Sto dolara za desetominutni ples, a već sam izvrtela guzicom dve minute. Još osam. Mogu ja ovo.

Ali izgleda da Rojal ne može. Još jednom sam zanjihala kukovima nakon čega je obema rukama obuhvatio moj struk. „Ne!“, reži. „Stiv ne bi želeo ovo za tebe!“

Princeza od papira

Nemam vremena ni da trepnem ni da registrujem njegove reči. Skočio je na noge, a ja sam u vazduhu, a zatim me zameće na široko rame.

„Puštaj me!“, vrištim.

Ne sluša me. Nosi me preko ramena kao da sam krpena lutka, a ne zaustavlja ga čak ni Brunovo naglo pojavljivanje.

„Sklanaj mi se s puta!“ Nakon što je Bruno još jednom zakoračio prema njemu, Rojal urla na njega. „Ova devojka ima sedamnaest godina! Maloletna je, a ja sam njen staratelj, i tako mi Boga, napraviš li samo još jedan korak, dovešću ovamo sve kirkvudske policajce, pa ćeš i ti i svi ovi perverznjaci završiti u zatvoru zbog ugrožavanja maloletnog lica.“

Bruno možda jeste snažan kao bik, ali nije glup. Sklanja mu se s puta sa zapanjenim izrazom na licu.

Ja nisam baš toliko spremna za saradnju. Udaram pesnicama Rojala u leđa, grebem mu skupoceni sako noktima. „Spuštaj me!“, vrištim.

Ne pušta me. I niko ga ne zaustavlja dok ide prema izlazu. Muškarci u klubu su suviše zaokupirani zevanjem i zviždanjem oko glavne bine. Vidim blesak pokreta – Džordž prilazi Brunu, koji mu nešto besno šapuće na uho – ali zatim nestaju, a mene udara nalet hladnog vazduha.

Napolju smo, ali me Kalum ne spušta na pod. Vidim njegove otmene cipele kako silovito gaze po napuklom asfaltu parkinga. Čujem zveckanje ključeva, glasno pištanje, a zatim letim kroz vazduh i padam na kožno sedište. Na stražnjem sedištu automobila sam. Vrata se zatvaraju. Motor se glasno pokreće.

O bože! Pa ovaj čovek me kidnapuje!

POGLAVLJE 3

Moj ranac!

U njemu su mi novac i sat! Stražnje sedište čudovišta koje Kalum Rojal naziva automobilom luksuznije je od bilo čega što je moje dupe dotaklo u čitavom životu. Šteta što neću imati vremena da uživam u njemu. Bacam se na ručicu za otvaranje vrata i povlačim je, ali glupa vrata odbijaju da se otvore.

Prelazim pogledom na vozača. To je nerazborit potez, ali nemam izbora – bacam se napred i hvatam rame vozača, čiji vrat je debeo kao moja butina. „Okreni kola! Moram da se vratim!“

Ni da trepne. Kao da je od cigle. Cimam ga još nekoliko puta, ali sam prilično sigurna da on, ukoliko ga ne ubodem oštrim predmetom u vrat – a možda čak ni tada – neće ni mrdnuti, ukoliko mu to Rojal ne naloži.

Kalum se nije pomerio ni milimetar sa svog mesta na stražnjem sedištu, pa se ja mirim s činjenicom da neću izaći iz automobila dok mi on ne odobri. Ipak, za svaki slučaj, proveravam prozor. Tvrdo glavo odbija da se otvori.

„Bezbednosno zaključavanje za zaštitu dece?“ mrmljam premda sam sigurna da znam odgovor.

Blago klima glavom. „Između ostalog, ali biće dovoljno reći da ćeš ostatak ovog puta provesti u kolima. Da možda ne tražiš ovo?“